

Ἡ κυρά Καλὴ ἀγοράζουσα ἔπιπλα.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΡΙΟΝ.

Ἡ

Ἡ κυρά Καλὴ καὶ ἡ παρακαταθήκη της.

(Συνέχεια τοῦ προηγούμενου ἀριθμοῦ.)

Ἄφοῦ ἡ ὑπηρετρία ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς Καλῆς εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ἀφῆσασα ἡμιανοικτὴν τὴν θύραν, ἔξωθεν τῆς ὁποίας ἐκάθησεν ἡ κυρά Καλὴ μὲ τὰ παῖδιά της· ἐνῶ δὲ περιέμενεν ἐκεῖ ἀπάντησιν, προσπαθοῦσα νὰ τὰ διασκεδάσῃ δεικνύουσα εἰς αὐτὰ ἓν παχὺ γουρουνάκι, τὸ ὁποῖον κατὰ συμ-

βεθηκὸς διέβη τὴν σιγμὴν ἐκείνην ἐκεῖθεν, τῆς ἐφάνη, ὅτι ἤκουσεν ἔνδον τῆς οἰκίας ὀργίλας φωνὰς ἀναφερομένας εἰς αὐτήν· ἐκ περιεργείας δὲ κινουμένη προσήλωσε τὴν προσοχὴν της εἰς τὰ λεγόμενα καὶ ἤκουσε τὸν ἐξῆς διάλογον·

—Τί! καὶ μαύρης θὰ γείνω ξενοδόχος! Οὐδέποτε θὰ τὸ κάμω! Ποία ἐνόμισεν ὁ καπετὰν Ἱερεμίας, ὅτι εἶμαι ἐγώ;

—Ἀλλὰ μήτερ, —εἶπε νεαρά τις φωνή, — ἡξεύρεις ὅτι δὲν θὰ ἔχωμεν νὰ πληρώσωμεν τὸ ἐνοίκιον. Ἐπειτα τὰ παιδιὰ εἶναι λευκά — τὸ ἐν μάλιστα εἶναι